

ERIN HUNTER

SUPRAVIETUITORII

Căderea întinericului

Cartea a III-a

Traducere din limba engleză de
Andrei Covaciu

Galaxia Copiilor

MEMBRII HAITEI

CÂINII LEGAȚI

BELLA – femelă cu blana groasă, alb-aurie. A copilărit împreună cu Norocel (corcitură de sheltie și retriever)

DAISY – femelă de talie mică, cu blana albă și coada cafeenie (corcitură de Westie și Jack Russell)

MICKEY – câine ciobănesc cu blana lucioasă, alb-cu-negru (Border Collie)

MARTHA – femelă de talie mare, cu blana groasă și cu capul lătăreț (Newfoundland)

BRUNO – câine de luptă mascul, de talie mare, cu blana groasă, cafenie și cu fața dură (corcitură de ciobănesc german și Chow)

RAZĂ-DE-SOARE – femelă de talie mică cu blana lungă, albă (maltez)

HAITA SĂLBATICĂ (în ordine ierarhică)

ALFA: corcitură de lup cu câine, de talie mare, cu blana albă-gri și cu ochii galbeni

BETA: femelă de talie mică, agilă, cu blana scurtă, gri (cunoscută și sub numele de Dulce)

VÂNĂTORII

FIOROSUL — masculul masiv, cafeniu, flocoș și cu urechi lungi

NOROCEL — masculul cu blana groasă, alb-aurie

TROSC — femelă de talie mică, cu blana alb-cenușie

PRIMĂVARĂ — câine de vânătoare femelă, cu blana cafenie, cu pete negre

CÂINII DIN SERVICIUL DE PATRULARE

LUNA — ciobănesc femelă, cu blana alb-negru (mama lui Zvârcolici, un pui mascul alb cu negru, și a lui Botic, o femelă cu blana neagră)

SĂGEATĂ — câine de vânătoare femelă, deșirată, cu blana alb-cafenie

TIC — câine de vânătoare olog, cafeniu cu pete negre

SCHEAU — câine mic, negru, cu o alcătuire ciudată: urechi mici și fața zbârcită

CÂINI SINGURATICI

BĂTRÂNUL VÂNĂTOR — mascul mare și vânjos, cu botul turtit

CAPITOLUL UNU

Norocel rămase stană de piatră. Picioarele însă îi tremurau.

Peste câini se lăsă tăcerea...

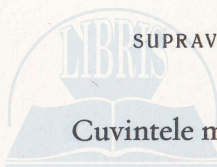
Fața lui Alfa – lată și turtită, de lup – era de nepătruns. Se cocoță pe stânca lui, care străjuia acum ambele Haite. Pe iarbă, lângă el, se afla Dulce, frumoasa și agilă cățea, care se uita la Norocel. Acesta abia dacă o băga în seamă.

Limba micuțului Scheau, un câine cu nasul cârn, îi atârna printre fălcile încleștate.

— Vedeți? Am avut dreptate! Câinele Străzii spiona pentru Câinii Legați. S-a întâlnit cu ăla... cel care arată ca el!

Scheau se întoarse către Bella, care îl săgetă cu privirea, până când acesta bătu în retragere.

— I-am văzut...

Cuvintele micuțului câine se risipiră în aer.

Norocel se lupta să își țină coada ridicată. Nu trebuia sub niciun chip să lase garda jos. Acest lucru l-ar fi făcut să pară slab – ceea ce ar fi fost sfârșitul său în ochii acestei fioroase Haite Sălbatice.

Cu toții așteptau o explicație, dar ce le-ar fi putut spune? Îi spionase, exact așa cum spusese Scheau. Nu-și imaginasă însă niciodată că Bella ar fi putut folosi informațiile pe care i le oferise ca să atace tabăra Haitei Sălbatice.

Norocel studie cu atenție fețele câinilor din cercul în care se afla.

„Oare ce știi cu adevărat? Dacă mă arăt loial Câinilor Legați, ceilalți mă vor sfâșia. Dar cum aș putea să le întorc spatele Câinilor Legați? Bella este sora mea mai mică...”

Trecuse prin atâtea în compania Câinilor Legați... însă cei din Haita Sălbatică îl acceptaseră ca pe unul de-al lor. Împărtășise cu ei Marele Mârâit, acolo unde Câinii Spirit alergaseră înaintea propriilor ochi. Simțise forța legăturii dintre ei, chiar și atunci când nesocotise stricta ierarhie impusă de Alfa.

Apoi mai era Dulce... Își îndreptă capul în direcția acesteia și îi întâlni privirea. În ochii ei se puteau citi durerea și confuzia – dar și speranța.

Dulce își ridică botul, spunând:

— Norocel a luptat cu vitejie ca să apere puii de pericolul vulpilor. Orice ar fi făcut înainte... el nu este un Câine Legat. Acum face parte din Haita noastră.

Spunând acestea, Dulce își mută privirea într-o parte. Urechile ei catifelate începură să tremure dintr-odată. În ciuda celor rostite, în vocea ei se simțea o anumită nesiguranță.

„E ca și cum și-ar dori să creadă ce spune“, gândi Norocel. „Vrea să creadă că sunt cel pe care și-l imaginează ea...“

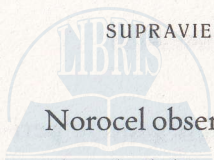
Norocel hămăi recunoscător, cu toate că nu era sigur care îi era *de fapt* locul.

Aruncă apoi o privire către sora lui mai mică. Bella se uita la el, cu capul ușor înclinat.

„Ea știe că e adevărat. O parte din mine a ajuns să fie loială Haitei Sălbatice.“

Pentru o clipă, se lăsă copleșit de vinovăție. Apoi își reaminti că Bella îl determinase, de fapt, să se alătore Haitei Sălbatice! Și tot ea adusese vulpile la ei acasă! Trebuie să fi fost nebună să se încreadă în creaturile acelea viclene. Au trădat-o de cum le-a permis accesul în tabără, atacând-o pe Luna și amenințând-o că îi mănâncă puii. Își amintea cum câinii din ambele Haite și-au întrerupt lupta ca să sară în apărarea puilor, atunci când vulpile i-au atacat – mai întâi Daisy și Mulci, iar apoi, ceilalți. Au acționat uniți, alungând nenorocitele acelea de vulpi. Au luptat ca o singură Haită, puternică...

Norocel observă că Luna și Trosc stăteau la câțiva pași în spatele celorlalți, cu puii care supraviețuiseră – Zvârcolici și Botic – așezați între ei. Sufletul lui Norocel se umplu de amărăciune când își aminti de teroarea și de agitația acelor zile, de lătraturile asurzitoare și de căteii care nu supraviețuiseră: neajutoratul Puf și bietul Mulci.

Alfa mârâi înfundat:

— Poate că Norocel a slujit Haita noastră pentru o vreme, dar asta nu îi scuză trădarea. Ce ai de spus în apărarea ta, *Câine de Oraș*?

Ca să câștige puțin timp, Norocel își linse laba strivită de o vulpe. Rar se întâmplase ca mintea lui ageră să-i joace feste, dar de data asta nu găsi nimic de spus pentru a se apăra.

„Era mult mai ușor pe vremea când eram un Câine Singuratic. Un Câine Singuratic nu răspunde în fața nimănu. Dar dacă, pur și simplu, nu îmi este merit să fiu un Câine Singuratic?”

Norocel înghiți în sec:

— Este adevărat că am ajutat ambele Haite, încep eu.

Săgeată, supla cățea de vânătoare cu blana alb-cafenie, scoase un mârâit slab. Nemulțumirea acesteia se răspândi imediat în sânul fraților ei urecheați, Tic și Primăvară. Aceștia fuseseră tovarășii lui de Haită, dar acum îl săgetau

cu priviri otrăvite care făceau să i se zburlească blana de pe ceafă. Norocel se luptă cu sine să nu se întoarcă și să dispară în pădure. Dacă ar fi făcut asta, nu s-ar mai fi putut întoarce niciodată – dar *absolut* niciodată. Trebuia să se țină tare.

— Am avut șansa să vă cunosc pe toți, spuse el. Și m-am gândit... dar dacă *adevărata mea menire* era să unesc Haita Sălbatică? Cățeaua-Pământ a mârâit; Cățeaua-Râu a dezvăluit calea apei proaspete; Cățeaua-Pădure m-a protejat pe drumul către această tabără. La fiecare colț de drum am dat de prieteni... de Dulce în Casa Închisă, de surioara mea Bella... până și Căinii-Cer și Cățeaua-Lună par să mă fi călăuzit către această destinație.

Săgeată încă mârâia, însă ceilalți rămăseseră tăcuți. Norocel își dădu seama că le captase atenția.

— Ați văzut cum Haitele s-au unit în lupta cu vulpile? continuă el. Fiecare a avut un rol de jucat – nu numai câinii mari, precum Fiorosul și Martha, dar și luptători mai mici, ca Tros și Daisy. Câini veniți din medii atât de diferite, deopotrivă Sălbatici și Legați...

Norocel făcu o pauză, scrutând adunarea.

— Nici măcar nu vă cunoșteți unii pe ceilalți, și totuși ați luptat, fără teamă, pentru un singur țel. Poate că a fost voia Căinilor-Spirit să vin aici – pentru ca Haitele să se unească?

CAPITOLUL ȘAPTE

Norocel și Mickey reușiră să se strecoare afară din casă. Traversară strada, oprindu-se pe peluza din fața locuinței unui labe-lungi. Își întoarseră privirile și văzură cum unul dintre zidurile casei în care trăise cândva Mickey se înclină. Se auzeau pârâituri și bufnituri, iar zidul înclinat se prăbuși spre interior, distrugând tot ce mai rămăsese înăuntru. Mickey începu să se învârtă în jurul cozii, tremurând și hămăind disperat.

Norocel îi citea disperarea pe față:

— Nu! lătră el. Ferește-te! Labele-lungi ale tale sunt de parte de aici!

Mickey se prăbuși la pământ, respirând greu.

— Știu, scânci el. Dar... *trebuie* să apăr casa!

Norocel linse tandru botul prietenului său:

— Nu ai ce apăra, îl liniști el. Labele-lungi ale tale au plecat demult.

Se auzi încă un pârâit, după care ușa de la intrare se curbă spre exterior. Molozul se împrăștie în fața locuinței, blocând drumul de acces.

— Dacă ai mai fi rămas acolo câteva clipe, acum ai fi fost mort. Amândoi am fi fost morți.

Mickey încuviință cu un lătrat spusele prietenului său. Se așezară amândoi cu botul pe labe, în iarbă, respirând sacadat. Zgomotele încetaseră. Acum se mai auzeau doar bufnituri și clinchete izolate, venind dindărătul norului de praf răspândit în jurul casei.

Fără niciun avertisment, Mickey se ridică în picioare și începu să urle, dându-și capul pe spate:

— Toate labele-lungi de treabă au plecat! Nu au rămas decât cele rele!

Mickey făcu doi-trei pași și urlă din nou, de data asta adresându-se propriilor labe-lungi care își abandonaseră locuința:

— De ce m-ați părăsit? Eu nu v-aș fi părăsit pe voi *nici odată!* De ce ați plecat?

Norocel îl privea tăcut. „Trebuie să se descarce“, gândi el.

Urletele lui Mickey crescură în intensitate:

— Îmi permiteați să intru în dormitor, îmi dați biscuiți... Mă plimbați prin grădina mare, ne jucam împreună... Vă așteptam cu sufletul la gură de fiecare dată când

rămâneam singur în casă... Mă gândeam tot timpul la voi. De ce nu m-ați luat și pe mine atunci când ați plecat? De ce m-ați lăsat singur?

În cele din urmă, câinele cu blana alb-cu-negru se potoli. Se trânti la loc în iarbă și își culcă botul pe pământ, privind în continuare spre fostul său cămin.

— Credeam că s-au întors, scânci el, mișcându-și nemulțumit urechile. Celelalte labe-lungi, alea rele... le-am înfruntat. Le-am speriat cu mârâiturile și cu colții noștri dezveliți. Le-am mirosit frica. Nu sunt obișnuit cu așa ceva, pentru că nu am mai amenințat vreodată un labe-lungi.

— Lumea s-a schimbat mult după Marele Mârâit, răspunse Norocel.

— Uite ce cred eu: nu doar pământul s-a schimbat și s-a stricat, scânci Mickey, cuprins de jale. S-au schimbat și câinii care pășesc pe el, urmă el amușinând iarba de sub bot. Cătea-Pământ, ce s-a întâmplat cu tine?

Scurmă o vreme pământul cu laba și oftă, întorcându-și ochii negri și sticloși către Norocel:

— Am făcut o greșală atunci când am părăsit Haita și am venit aici. Acum îmi dau seama că nu ne mai avem decât pe noi înșine, spuse Mickey dând din cap. Norocel, îmi pare rău că am fost atât de neprietenos atunci când ai ajuns aici. De vină erau acele labe-lungi, sinistre, și faptul că m-ai

luat prin surprindere, asta-i tot. Mă bucur să te văd din nou, dar... de ce te afli aici? Și tu ai părăsit Haita?

Norocel își feri privirea, ațintind-o undeva în spatele prietenului său, către praful care încă plutea în jurul casei năruite.

— Am fost *nevoit* să plec, Mickey, spuse el, înfiorându-se în clipa în care își aminti de felul în care îl alungase Alfa.

Niciun câine nu îndrăznise să îl contrazică pe lupul-câine, nici măcar vreun Câine Legat. Nu avea niciun chef să vorbească despre acest subiect.

— Știi, știi, tu ești un „Câine Singuratic“, spuse Mickey. Cu toate astea, depindeai de labele-lungi la fel ca mine. Și odată plecate, unde și-ar mai găsi locul un Câine Singuratic? Haita a devenit acum familia noastră. Trebuie să ne întoarcem la ea, Norocel. Trebuie să le spunem că am făcut o greșeală.

Norocel înghiți în sec. Pe de o parte, se bucura de faptul că Mickey era gata să părăsească acest loc mort și năruit. În Haită, prietenul său ar fi fost mai ferit de pericole. Pe de altă parte, ceilalți câini nu îi vor permite niciodată lui Norocel să se întoarcă printre ei. Gândul acesta îl făcu să simtă o greutate în piept.

— Ai dreptate. Acesta nu mai este un loc potrivit pentru un câine, spuse el. Orașul a fost otrăvit. *Nimic* nu poate supraviețui aici pentru mult timp.

